

Zoals een arend zijn nest opwekt, boven zijn jongen zweeft, zijn vleugels uitspreidt, ze pakt en draagt ze op zijn vlerken, zo heeft alleen de HEERE hem geleid en er was geen vreemd god bij hem
(Deuteronomium 32 vers 11 en 12)

De tekst voor de meditatie is gekozen uit het lied van Mozes, de man Gods. Dit volledige lied kunnen we lezen in hoofdstuk 32 van het Bijbelboek Deuteronomium.

Mozes is 120 jaar oud en aan het eind van zijn leven gekomen als hij dit lied zingt. Voordat hij de twaalf stammen zegent, spreekt Mozes het volk nog eenmaal toe en laat hun weten dat ze de ene ware God moeten dienen en niet de afgoden. Veertig jaar heeft Mozes het volk door de woestijn geleid en er staat geschreven: 'De kleren die u droeg zijn niet versleten en uw voet raakte niet opgezwollen in deze veertig jaar.' Zo had de Heere voor hen gezorgd en geduld met hen gehad. En nu staat het volk gereed om het land Kanaän binnen te trekken. Ze moeten dat zonder Mozes doen, hij mag Kanaän niet binnen. Toen het volk van Israël in opstand kwam in Meriba omdat er geen water meer was, heeft hij immers tegen het bevel van de HEERE gezondigd toen hij in plaats van tegen de steenrots te spreken, er met zijn staf op sloeg. (Numeri 20:3-13)

Als de Israëlieten dan voor Kanaän (het Beloofde Land) staan, neemt Mozes het volk, maar ook ons, in gedachten mee naar het woeste gebergte. Naar een plaats waar een arend zijn nest bouwt op een uitstekende rotspunt waar niemand bij kan komen. Daar in dat veilige nest worden de eieren uitgebroed en als de eieren uitgekomen zijn, worden de jongen verzorgd. De oude vogels vliegen af en aan met in hun snabels voedsel voor de jonge arenden. Maar dan op zekere dag vliegen de oude arenden niet meer weg om voedsel te zoeken. Ze cirkelen boven het nest en ze stijgen steeds hoger en hoger, totdat ze plotseling pijlsnel omlaag duiken en met geweld op het nest, waarin de jonge arenden schreeuwen om voedsel, terechtkomen. Het nest, dat zo zorgvuldig opgebouwd is, wordt op deze manier toch verwoest. Daar lijkt het wel op, maar het is de bedoeling van de oude vogels om dat veilige nest te verstoren en om zo te proberen de jonge vogels, die inmiddels groot genoeg zijn om uit te vliegen, uit dat veilige nest te stoten. De jonge arenden, die zich eerst nog krampachtig aan de takken van het nest vastklampen, vinden geen houvast meer en vanaf die hoge steile rots storten ze naar beneden.

Misschien kent u dat gevoel ook wel in uw eigen leven. Uw leven lijkt kalm en rustig te verlopen. U zit zogenaamd veilig in dat keurig gebouwde nest, hoog op die uitstekende rotspunt, niemand kan u bedreigen of u kwaad doen. Maar dan ineens gebeurt er iets in uw leven waardoor de grond onder uw voeten dreigt weg te zinken. Dat nest, waarvan u dacht dat het zo veilig was, wordt omgekeerd en voor uw gevoel stort u in een diepe afgrond. Als er niets gebeurt, is het met u afgelopen.

Laten we nog even die jonge arenden volgen. Ze doen verwoede pogingen om niet te pletter te vallen onder aan die steile rots. Maar hoe ze ook hun best doen en hoe ze ook met hun vleugels slaan, het lukt hun niet om te vliegen. Angstig dicht komt de harde grond op hen af.

Herkent u zichzelf in deze situatie? Hoe lang bent u al bezig om in eigen kracht uw val te stuiten? Af en toe lijkt het er misschien weleens op dat u succes heeft met uw pogingen, maar als u dan omlaag kijkt en u ziet hoe dicht u de grond al genaderd bent, dan zinkt de moed u in de schoenen.

Maar als de jonge arenden dreigen te pletter te vallen, wat doen die oude arenden dan? Blijven die daar hoog boven in de lucht toekijken hoe die jongen op de harde grond te pletter vallen? Nee, kijk maar eens goed: de oude arenden zweven al lager en lager totdat ze tussen die vallende jongen en de grond in zijn. Langzaam wordt de afstand tussen hen en de jongen kleiner en opeens zien we dat ze de jonge arenden op hun vleugels dragen en ze zo weer in het veilige nest terugzetten.

Zo wil de HEERE dat nu ook met ons doen. Hij blijft niet vanuit de hoge hemel toezien hoe wij omkomen in onze zorgen en verdriet. Laten we daarom naar Zijn stem luisteren en al onze eigen reddingspogingen maar opgeven, leg al uw verdriet en zorgen maar in de doorboorde handen van Jezus Christus, de Zoon van God. Als we dat doen dan zullen wij merken dat ze daar veilig zijn. Veel veiliger dan in dat zelfgebouwde nest hoog boven in de rotsen.

Mozes zegt aan het einde van Deuteronomium 32, en ik sluit me graag bij zijn woorden aan, 'neem al de woorden, waarmee ik u heden waarschuw ter harte, zodat u uw kinderen gebiedt al de woorden van deze wet nauwkeurig te houden. Want het is geen woord zonder inhoud voor u, maar het is uw leven. En door dit woord zult gij u de dagen verlengen in het land, waarvoor u de Jordaan oversteekt om het in bezit te nemen.'

Sj.K.